

denne Prisstigning paa Hvede skulde være en Art Svar fra Korn- og Foderstofhandelen paa den Meddelelse, der udkom om, at Andelsselskaberne havde faaet Bemyndigelse til at indføre 50,000 Tons Foderstoffer fra England. Jeg kan ikke tro, at dette er Tilfældet, for et saadant Svar vilde jo være ganske uberettiget og fremkalde det modsatte af, hvad man maatte ønske at fremkalde derved. Det er ganske med Urette, at en vis Del af Handelsstanden har set uvilligt paa, hvad der er sket i London med Hensyn til den Tilladelse, Andelsselskaberne fik. Det var en Tilladelse, de fik først i Kraft af deres mere virksomme Initiativ. Det paakaldte en Støtte, som Regeringen stiller til Raadighed baade for den ene og anden, der paatager sig Landets Forsyning, altsaa saavel for Andelsforeningerne som for Handelsstanden. Den kom altsaa til at virke først for Andelsforeningerne, fordi deres Initiativ i dette Tilfælde havde været kraftigere. Men der var ogsaa særlige Omstændigheder forbundet dermed, som stillede Andelsselskaberne gunstigere end Handelsstanden, idet Fordelingen af Varen gav en Garanti for, hvor Varen kom hen, som det maaske var noget vanskeligere, om end efter min Opfattelse paa ingen Maade umuligt, at give ogsaa for den øvrige Handel. Jeg vil haabe, at det maa lykkes ogsaa for Handelsstanden at tilvejebringe de samme Betingelser, og jeg kan forsikre, at Regeringens Støtte har været og er til Raadighed for saavel den ene som den anden Art af Omsætning.

Altsaa vilde et saadant Svar som Udtryk for Misfornøjelse være ganske uberettiget, og det vilde heller ikke fremkalde, hvad man vilde ønske: større Støtte for den Handel, som svarede saaledes. Jeg tror derfor, som sagt, ikke, at Sagen kan forholde sig saaledes. Hvad det er, der har fremkaldt denne Prisstigning af 1 Kr., eller hvor meget det er, paa Hvede, skal jeg i dette Øjeblik ikke kunne udtale mig om, men jeg ønsker at sige, at mod hvilke som helst spekulationsagtige Manøvrer med Brødkorn maa jeg indtrængende advare. Thi jeg skal gøre opmærksom paa, at i den Skrivelse, Vurderingskommissionen af 29. August tilsendte Indenrigsministeriet den 3. September, skriver Kommissionen, at „saafremt der bliver Spørgsmaal om Fastsættelse af en for hele Landet gældende Maksimalpris for dansk Hvede for derved at hindre, at Prisen paa denne Kornsort og derigennem paa Brødet, fordyres uforholdsmæssigt, naar Hensyn tages

til de tilstedeværende Beholdninger og Landets Høstudbytte, vil det ikke være nødvendigt at foretage en fornyet Undersøgelse, idet man gaar ud fra, at en Maksimalpris ikke vil blive højere ansat end den Pris, der blev fastsat pr. 28. August.“ I denne Udtalelse fra Vurderingskommissionen, som er bragt til Offentlighedens Kundskab, ligger der et Moment, som jeg tror, man maa tage i Betragtning, hvis man mener, at Korn er et Objekt, som der for Tiden lader sig spekulere i. Det tror jeg ikke, det er.

Overfor de Bemærkninger, der er fremsatte om en anden ved Kommissionens Arbejde fremkaldt Foranstaltning, Fodringsforbudet, vil jeg gerne sige et Par Ord til de to Medlemmer, som kritisk har beskæftiget sig hermed. Det ærede Medlem for Skive-Kredsen (Hans Nielsen) sagde, at efter hans Opfattelse burde Fodringsforbudet have været en Henstilling, ikke et Forbud, og at det i Dele af Landet ogsaa opfattedes mere som en Henstilling end som et Forbud. Jeg vil bede det ærede Medlem virke til, at denne Opfattelse ikke breder sig, at man tværtimod faar den Opfattelse, at det ikke er en Henstilling, men et Forbud, og jeg tror, man vil kunne virke til, at den Opfattelse breder sig, ved navnlig at gøre opmærksom paa et bestemt Forhold, nemlig at dette Forbud ikke er en Frugt af Kontorvisdom. Det er ikke udgaaet fra Indenrigsministeriets Embedsmænd, det er ikke fremkaldt ved officielt Papir, det er et Forbud, som er udgaaet direkte fra hele Landbostanden. Dette Forbud var en Frugt af Forhandlinger mellem de samvirkende Landboforeningers Bestyrelser, de samvirkende Husmandsforeningers Bestyrelser, Bestyrelsen for det kgl. Landhusholdningsselskab, den overordentlige Kommission og Indenrigsministeriet, og der er allerede udsendt en Meddelelse, som jeg imidlertid tror er gaaet mange i Glemme — nogle Steder, fordi man maaske ikke har haft saa meget imod at bringe den i Glemme —, om, at dette Møde resulterede i, at der opnaaedes enstemmig Tilslutning til et Forslag, der anbefalede Regeringen at udstede Forbudet, og denne enstemmige Tilslutning opnaaedes paa den Maade, at Landbrugets forskelligartede Repræsentanter, idet disse Bestyrelser var fuldtalligt repræsenterede, altsaa Repræsentanter for alle Landsdele og alle Grupper indenfor Landbruget, enedes om, at dette var den Vej, ad hvilken man for Tiden bedst kunde komme frem; naar man vilde virke regu-